

У Новоме Саду 31. марта 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

К е р е ф е к е.

Не жалимо за Бисмарком
И што криза на њег зину,
Мирољубац, бар би наш'о
Жељна мира — у Варцину.
У Немачкој има људи
Што би знали канцеларит'
И напредне мисли цара
Боље схватит' и остварит'.
Демисијом Бизмарк прети,
Повлачењем in die Ecke
Али, али, нами с' чини
То су саме керефеке.

Изаш'о је „Српски Дневник“
(Видели га јоште нисмо)
Ал са њиме, к' и без њега,
Ди смо ту смо, ту смо ди смо.
Понаша се, веле, као
Да ће лечит' српске ране, —
И Ђурковић ту примаже —
Па сад веруј, мој пријане!
Лист је кренут, тако веле,
Рад потребе српске преке;
Али, али, ти гласови,
То су само керефеке.

Тодоровић Пера пише
На признање „нашедобно“;
Писање му и сад вешто,
Али кобно, презлокобно
За леђи му Гарашанин,
Жива слика српске хале,
А Пера се јоште хвали:
„Подмлађујем радикале.“

Он још неће да с' одрече
Радикалне маске неке, —
Али, али, сви ми знамо,
То су само керефеке.

Има неких новинара
Ратоборних (чудна пљуса!)
Пример дају, како треба
Оштрит' сабљу против Руса.
Од смрдљиве њине дреке
Козак нос свој запушава;
Они на то вице тресу,
Као ваши из рукава.
Али кад би до чег дошло
Да виш онда друге дреке:
„Nú! was ist denn. — то су биле
Само наше керефеке!“

Л.

Обзири по свету.

Најлакше би се било обазрети на оно сироче у Бугарској (без матере), јер и оно се обазире на коју ће страну да „очисти чувства“ (кнежевске дужности) а да га ко у леђа не бубне. Док му мајчица у беломе свету прави финансијске операције, а не може да их направи, дотле у Бугарској падају руске рубље из неба и из земље, — (из неба падају у мутну Марицу, а из земље падају у мутне облаке, те гако их у Бугарској нико не види, само их види машта читутских новинара, којима већ и од те маште расту зазубице). Јер кад би тако било, као што вели извесна журналистика, онда мајка Клементина, кад јој већ треба новаца, не би морала in die Ferne schweifen, требала би само на сред пијаце да чучне, па за час тили да напуни пуну круну и пуну кедељу оних ле-

них рубаља; та то би био рај — још више него рај, — то би им био рај-зегелд.

Још лакше би се могли обазрети на Берлин; јер ако смо, као што смо, све своје очи упрли у Балкан, онда нам је Берлин за леђима и чисто осећамо, како нас неко одостраг гвозденим ногама гура у про-, у про-, но хајде да рекнем у про-винције оне, где никаква друга посла немамо, него само да залећном савезнику своје олакшамо проширителне доказе свога негдашњег, садашњег и будућег најлепшег пријатељства. Али сад се ових дана у Берлину нешто ућутало о политици, — ова ће већ проговорити кад буде томе време, ова ће већ избити (или избити се дати) кад буде суђено.

„Беште сада ви обоје,
Нека срце говори!“

то је песма која је сад у Берлину на дневном и на ноћном реду. Јунак вам је овог романа принц Александер Батенберг, он је победилац, он је виктор, — он је својим чаробним очима победио и саму Викторију, и то не једну него три Викторије: 1., Викторију бабу; 2., Викторију мајку, а 3., (што је најглавније) и Викторију ћерку. Три се Викторије у његову победу слиле, — и само кад би суђено било, њему би ова победа милија била него код Сливнице, коју му је Гарашанин на служавнику незнам којег конзулата под нос поднео.

Отац даје, мајка даје. — али, али, — то је беда — стари Бисмарк не да. — Нама је мило, кад можемо уместо о крупним топовима, о аморовим стрелама говорити. Нама је жао да два срца уздишу и од уздисаја свога да увену. И ма да се још и сада на Батенберга љутимо што у место пиротских звона није Гарашанина из Србије однео и у тороњ Софијске

цркве оставио, — ипак му желимо да што скорије ћерку немачкога цара као своју жепу загрли и у срећи брачнога живота на — престол бугарски заборава, на ма гвоздени, сада већ и камени Бисмарк од једа пукао — боље да пукне један камен, него два млада нежна срца. Зато ми сад певамо ону лепу стару српску песму:

Боже спари
Ко за кога мари!

Јелте да је то лепа српска жеља?! Исто је тако лепо и продужење те песме, које гласи:

А распари,
Ко за ког не мари!

Та је песма познат, и радо се пева у свима крајевима српским, чак и у самој Босни.

Сад би се могли обазрети мало и на Србију. Уф, с кој: ли стране да почнем?! Хајде из среде:

КОНФИСКОВАНО.

Тако је и није друкчије.*)

*) Верно је дописник наш овде карактерисао данашње одношаје у Србији, — па ипак конфисковано. А ко је конфисковао? Полиција? А чија Полиција? „Стармалова“. А зашто? — Сад ћемо

ШОДЛИСТАК.

Камени стубови!

шалива декламација од дра Казбулбуца,
(по туђој мисли.)

(Декламатор врло озбиљно стане пред публику, поклони се дубоко, па са великим изгосом почиње.)

„Камени стубови!“ . . . .

„Међ’ стенама тврдим стоји . . . .

међ’ . . . међ’ стенама . . . . .

међ’ стенама тврдим“ . . . . .

— — Врло лепо! . . . Изишло ми из намети!

А тако сам добро знао!

Сто дуката сад би дао,

— ал’ наравно кад би им’о, —

да и нисам овде стао,

бар се не би бламовао! . . . . .

Али ваљда штован зборе,

неће бити тако згоре,

да прочитам . . . .

у заборав, што већ оде?!
(Тражи по цешовима)

Само шкоде,

што код куће не оставих . . . .

Аха! ту је! . . . Само послух

молим лепо! . . . . .

(Наместа озрлицу, искашљује се, сирема се, дубоко поклони и онет озбиљно почне читати).

„Камени стубови!“

„Међ’ стенама . . . . тврдим . . . .

тврдим . . . . међ’ стенама“ . . . .

— — — Забадава!

неда ми се нешто данас.

Пред очима све ми трепти,

а слова су тако ситна,

— имао сам посла хитна, —

кад сам пис’о . . . . .

А и мрачно изгледа ми ту у сали,

нема вајде! „штехер“ мали,

док на нос ти не намакнем,

од читања никад ништа!

(Тражи „штехер“ по цешовима)

Ха! проклетство!

код куће ми „штехер“ осто!

Кратковидост моја худа

свуд ми чини посла луда!

(поверљиво публици)

Ваш ономад, чујте само,

WWW.UNI...
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Ђира. Верификација скупштине у Србији само је два избора уништила.

Спира. Даклем при решавању у први мах фалиће само два гласа.

Ђира. Јесте, фалиће само два гласа.

Спира. О брате, каква је то разлика, кад само два гласа фале, према оној напредњачкој скупштини, кад су двогласци од почетка до краја све и сва решавали!

Ђира. Тако је. И ако два гласа фале, — само нека ови други не пофале.

вам казати, Ми смо искрени пријатељи радикалне стране и поштујемо прваке, који су данас на влади; уверени смо тако исто да би радикална влада и странка са независним рукама могла Србији многе користи донети, као што смо уверени да са везаним рукама може лако на труду и врло опасну даску стати и себе грдно осрамотити и изиграти. Али ми нагађамо мисли данашње радикалне владе у данашњем тешком положају. Она можда мисли овако: „Не можемо све што би хтели и што се са правом од нас очекује, — али шта би било кад би ми данас сишли са управе? не би ли онда наступила нова Гарашанска ера, која би Србију морално и материјално стрмоглавила. Нама ће се многа омашка опростити, ако се кад увиди, да смо само тако могли земљу спасти од унутрашњег расула.“ Тако можда мисли данашња радик. влада, и ми те мисли, ако ништа друго а оно бар разумемо. На ма да је „Стармали“ нејак и немоћан, ипак се зато трза да овој влади сметње не прави — бар док не прође скупштина, која ће бити ватрена против мудрости и жилавости радикалне (о патриотизму не сумњамо). Међу тим нека чита радикална влада што пише „Нова Уставност“, шта пише и „Видело“ па и сам Перин „Радикал“, ту ће у гомилама опадања и понижавања наћи и по које зрнце истине, која би зрица и „Стармали“ морао прихватити. — но ми све то, а и оно друго, загуцнујемо за сада у себи за рад владе, којој би радо пријатељисали и коју већ морамо и да сажаљевамо. По правка устава поправи ће и многе незгоде. Заборавили се пак на то питање, онда ће радикалну странку и бог заборавити. Ал онда ће и „Стармалом“ бити одрешене руке, одрешен језик.

Уредник.

имао сам, — о несреће! —
неуриликe још и веће.

Да вам причам:

Лене госпе! и остали сви у збору!

ви већ знате! . . Сви говору:

да сам ремек верног мужа!

— свак' већ на ме прстом пружа! —

Моја жена, — већ петнаест има лета, —

како носи ово име,

— ја се боме дичим с тиме! —

та вам незна за неверство!

љубомора њу не гађа!

Али има баш и право,
што ми веру сву поклања! . . .

Па ономад, — помислите, —

седим ја у соби малој,

што но врата воде башти . . .

Да, ал' збиља! ваља касти:

да у једној кући с нама,

неколико укућана,

разне врсте, разног пола

уживају . . . . .

Па и једна цура мала,

научила . . . учестала . . .

да крај ових врата мали,

П у с л и ц е.

○. О чему се год много говори, мора се догодити макар пола. Бојали смо се рата и његових топова; топови нас за сад обиђоше, али пото и многе сатари.

≡. У Бечу ће скоро бити изложба п а с а. Бар ту и ми Срби могли би који Musterexemplar изложити.

≡. Не волимо што је „Одјек“ толико говорио о липчу и о линчовању. Јер ако је то све, онда је Гарашанин са братијом врло јефтино прошао.

Ω Што у Новоме Саду нема жељене слоге, то је можда ово „новосадско позориште“ коме хоће Тиса да се хапски плац поклони.

★. Сад баш чусмо жалостан глас да Перин „Радикал“ престаје. Но Пера вели да ће он и од сада по каткад делати. Е па изићи ће дело на „Видело.“

∞. „Наше Доба“ прича о некој мисли, [коју је „књижевно оделење Матице Српске примило једногласно“, али тај закључак „није ушао у записник.“ — Да је нешто „Бранику“ или „Застави“ омакла се реч, да је у Матици једногласно примљен неки предлог, који није уведен у записник, најмање пет би комесара потрчали да поведу нову истрагу (сваком комесару по 250 фр. = 1250 фр.) —

скакућући све у шали,
доста пута тражећ' цвеће
у баштицу нашу скреће! . . .

Е, ономад, баш случајно,

седим ја у соби отој
чекајући, не бил' како . . .

али знаће ваљда свако,

да озбиљне мисли само

по глави ми ићи могу . . .

„штехер“ бејак баш снимно,

кад случајно покрај врата . . . .

шта мислите? . . Учини ми с' да ће пасти,

. . . не могу вам хитрост касти,

с којом скочих, обухватих,

лепо дете да не пане . . .

да застане . . . да остане . . . .

„Голубице! Мезимице!“ . . . .

и још нешто хтедох рећи,

ал' ме у тај исти час

„Ха! Ти ли си угурсузе!“

изненади кружан глас . . . .

А ја моју мниму цуру,

распознавши сву кубуру,

испусти . . .

јер глас'ге шнас!

□. Долама је богато маџарско одело. Али од велике воде ипак боље чувају долме него доламе.

△. Бизмарк се дури и хтео би да се моли. Ако га не усхтеду молити, „Стармали“ му препоручује Молов сајдлицпулфер.

*. Стева Поповић Вацки поново је вацират. Јер на велико чудо, он није примио службу у уредништву „Срп. Дневника“.

Бука. Кажи ти мени, били заиста било рата, кад би Принц Батемберг узео ћерку немачког цара.

Шуна. Е богме врло би лако онда могло доћи до рата. Јер тога чешће бива у брачноме животу.

Мајсторија козе пасе!

По једној анегдоти.

Чика Паја волео је, вино, пиво, шому, а да ви'те, волео је, многу младу мому; ал' дража му од тог била „супружнија“ Ана, ал' дражија поврх свега: *лулица дувана!* . . .

Па већ к'о што некад бива у женскоме свету, Ана беше дин-душманка дувану проклету, дан у дан је пала која прекорна и груба, али чика опет никад лулицу из зуба! . . .

Место цуре — без штехера, — у сумрачку, гле'те бруку, ја загрлих — чита Луку, њезинога оца стара, наше куће господара! . . .

Увидивши моју сметњу, и не слушав грдњу, претњу, хтедох и ја дигнут дреку, и правију тобож неку, истериват' с тога чуда; ал' судбина моја худа, могла би ме казнит' горе . . .

А и жена моја мила, кад би само нешто снила, да њен мужић овде стоји, па планове неке кроји, а публика жељно чека, ето не мож' да дочека, да јој даље лекламирам, да се даље не бламирам.

Па кад сам већ овде стао, продужићу говор мој, макар да ме пог'о зној! Послух молим! . . .

Дотужа му, истина је, прекор миле Ане, али за то зар он да се дувана окане?! Та пре би вам оставио, и вино и шому, него што би напустио дувана „арому“!

Него опет: Ана гувња сваког божјег дана, већ је чудо, да јој језик не допадне рана. . . . Чика Паја пуши, пуши, па се дуго мисли, у једаред скочи горе, на нешто се смисли!

Од то доба никад Паја не пуши пред Аном, неће, вели, да је једи, с проклетим дуваном. Али Ана види добро, да он нешто крије, а реците која жена љубопитна није?!

Паја саде увек седи сам у својој соби, Ана већ му ено скоро оба ува проби: „шта већ радиш увек тамо баш би рада знати? Зар се мораш ти од жене своје забрављати?“

Једног дана није Паја дуго дош'о кући, Ана мисли да од једа мора просто пући, јер од себе од његове нигди кључа нема, а згода би сада била, да му *собу* — *сирема*.

Превртала џепове му од других капута, мислила је, да и кључић може да залуга. И гле! Збиља! Собни кључ је, у капуту био. Аој Пајо! зашт' га болан ниси боље скрио?!

Полетела Ана соби, отворила врата, што су тако дуго била пред њом забрављата; погледала десно лево: све у своме реду! ништа нема необичног на њезину беду.

(*Намешта се, кашље, кија, брише се, па опет са дубоким поклоном чита из хартије*).

Даклем! . . . Декламација!! . . .

„Камени стубови!“

(*накашљује се*) „Међ' стенама тврдим“ . . .

(*једном из публике*) — Допустите, драги прико!

Нема те ли штехер ваљда?

Овако ће тешко ићи,

јер ми очи много пате! . . .

(*додаду му какве велике наочаре*).

Нису fine, али нека,

пробаћемо како иде! . . .

Аха! аха! . . . Дакле чујмо!

(*опет као у почетку*).

„Камени стубови!“

„Међ' стенама тврдим“ . . . . .

— — Бил' се могла више дићи

ова лампа? Ил' још боље,

предржите когод свећу!

Ситна слова тешко читам. . .

(*један ухвати свећу и уз њега држи*).

Фала! фала! У име Бога!

„Међ' стенама“ . . . . .

— — ал' за Бога,

Ал' гле чуда! Шта је ово? Ето бог и душа,
дуванкеса, — а поред ње *фина* стива луша,
а на души . . . погле само! слика њена красна! . .
Оде сумња, гадна, подла, гнусна и ужасна! . .

„Та мој Паја, узор то је од свију мужева,
и кад пуши, он и онда, све о мени снева! —
Е, вредно је, да му будем зафална и блага. . .
Срдња моја и прекори, нек' иду до врага!“

Ал је Паји сада лако у срцу и души,
предао се пуном слашћу својој драгој души.
По к д-кад му на брчићи осмех таласа се:
„Јест, да како! Мајсторија вешто козе пасе!“

Др. Казбулбуц.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом или азбучним нередом.
(Продужење.)

Шљивовица (немачки „Sligovitz“ или још искреније речено: „Zligovitz“). = Пиће, које нам Чивути највише праве онда, кад шљиве не роде.

Стражилово. = Лист, на коме се ни најмање не познаје, да му је уредник сачинио „Кавргу“.

Каврга. = Позоришна игра, на којој се ни најмање не познаје, да јој је ауктор уредник „Стражилова“.

Страст. = Хала, која се хладним и поштеним промишљањем зауздава, — (т. ј. ако и ту узду своју не прогута).

Морфијум. = Средство за успављивање. Ово средство не дејствује на свакога једнако. Н. пр. Земунци, они би могли много мирније спавати без Морфија.

Пасуљ. = Јело, којим се богослови у благодарје-

јанију тако пресите, да после, кад постану проте, игумани и владике, не могу више ни да га погледе.

Новосадски дрвени мост. = Комуникационо средство, којег кад нема, онда ерарска господа прелазе преко њега — ћутом.

„Србобран“. = Лист, којем ја (доленепотписани) немам ништа друго замерити, него то, што је пређашњих година и сувише бегенисао трти рена под нос владици Теофану, — а сад опет брани му и оно, што се не сме бранити. (Vide: несазивање еп. скуп.)

Долга. = Читај о невидивости његовој не савим јасну белешку у „Садашњости“ — и из тога изводи нагађања о његовој будућности, — и надај се, да ћемо таке фигуранте скоро моћи предати прошлости.

Висина (т. ј. земаљска висина). = Нешто, што висии ал не зна увек на чему.

(Продужиће се.)

Како се то слаже?

Сила, кривда и правда, — како се то слаже?

Сила вели: све је лако.

Кривда уме грешит' јако.

Правда пита: докле тако?

Тако се то слаже

—*—

Трава, свињетина и Чивут, — како се то слаже?

Трава ј' лепа, кад је росна.

Свињетина није посна.

Чивут вели: Ејјен Босна!

Тако се то слаже.

△.

не капајте на мој капут!
То је један што га имам,
а жена ме увек пеује,
кад год кући дођем вес'о,
јер већ знаде своје јаде. . . .
Умажем се, . . . испрљам се. . .
ко да су ме врази мали,
умазали, измазали. . . .

И ономад, — увек белај! —
остао сам међу браћом,
дуже мало, па како ми
на капуту, нешто мало преостало,
од ноћнега тумарања. . . .
— тог дерања!! тог лармања!! . . .
целе ноћи, — то јест дана, —
нисам им'о правог сана
а онда сам забораван. . . .

Него шта се вас сад тиче,
како моја жена виче?
Ја сам стао зато овде
да вам лепо декламирам,
а поче сам, сам признајем,
да вам само ламентирам!

Напред дакле! . . .

Ди сам оно само стао?

кад би ја то сада знао!
То је кад се скреће с пута,
мисао онда свакуд лута! . . .

А време је да започнем,
да одпочнем,
заказани говор мој!
Чујмо дакле!

(Исте припреме као у почетку)

„Камени стубови!“

„Међ стенама тврдим стоји“. . .

(чује се како неко викне: „Келнер! чашу пива!“)

— — Чашу пива? . . . Оппростите

и ја радо пијем пиво.

Па кад може онај онде,

Зашто не би и ја овде?

Келнер пива!

(добивје чашу пива и у сласт попије).

А — ха! То баш годи,

при овакој згодној згоди!

То је ви'те моја мана,

да не могу крај кавана,

Крај пивара и механа,

проћи, а да не завирим. . . .

Него морам са признањем,

Допало му се кољиво!

Дође на св. Николу прост сељак из шокадије овамо к нама, па прошав поред наше православне цркве, и чувши умилно пјеније, прохте му се, да види, како се и Срби Богу моле. . . . Уђе у цркву, која је била пуна света, и одстоји службу Божију. — Кад стаде свештеник светити кољива, којих је осамдесет и два тањира пред олтаром стајало, пређе „Шоља“ тамо ближе, да види шта ће то сад бити, а кад после молитве стаде сваки своје кољиво тражити и носити, помисли он, да је то и њему слободно, па уграби највећу чинију, која је и иначе била са слатким бовбонама окићена, — па хајд из цркве: Наравно, да му нико није на пут стао, јер сваки мишљаше, е је он своје, или свога газде кољиво узео. . . . „Шоља“ онако са чинијом па на сред пијаце, где нађе своје друштво, те им исприча, какав леп обичај имају Срби, да тако красно јело свакоме дају, ко год хоће! — У сласт поједу „Шоље“ кољиво и само још жалише, што сви у цркву не одоше, те да и они по једну чинију уграбе. . . . Свети Никола опростиће ваљда простоме „Шољи“ овај грех, као и ономе сиrotом свечару, који остаде на тај благ дан без — кољива. . . . Ово није измишљено, већ се збиља збило!!!

Др. Казбулбуц.

Оста сама.

Од двадесет годинаца
Да не дигнем буну,
Садамнајст је тек јој било —
По њеном рачуну.

Учила је своје друге,
Да не буду слепе,

мој стомачић да похвалим;
јер избирач никад нисам;
или вино, или пиво,
или ликер, или шома,
само ако нису лоши,
све ће браца да потроши!

(Чује се из публике: „Но овом нема краја!“)

Шта сте рекли?
Нема краја? . . Варате се!
Сад ћу одма да пожури,
да одпочнем говор мој.
Дакле чујте:

(Исто као напред при почетку.)

„Камени стубови!“
„Међ' стенама тврдим.“ . .

(Чује се, да неко гласно зева.)

Шта? Шта чујем?
Зар код таки дивни речи,
код оваке дур-вештине,
може когод и да — зине???!
Врло лепо! . . Врло красно! . .
Показује доста јасно,
да и у оваком збору,

Нек бирају младожење,
Богате и лепе.

Певала је: „сунце јарко
Не сијаш једнако“. . . . .
. . . . . Мало затим, та дакле ћу
Ја живит овако!?

А сад пева: „сунце зађе,
Паде (веће) тама;
(Свака своје мужу очла)
А ја оста сама“.

Црњак.

Верно-сакати преводи.

Krippel-lahme Uebersetzungen.

Aca ist ein grosser Hofmacher; er macht den Hof allen Mädeln, mit denen er halbwegs verkehrt!

Аца је велики авлијочинитељ; он прави авлију свима девојкама, са којима је у пола пута натрашке!

Dem Mata hängt der Himmel voller Geigen.

Мати виси небо пуно хегеда.

Море Мирко! наврати се малко!

Meer Mirko! Aufhalse dich ein bischen!

Бог и душа! ти ћеш то мени већ искијати!

Gott und Seele! Du wirst mir das schon ausniessen!

Ала је Максим опалио Алексу са оним вилама!

Maksim ist ein Drache; er hat den Aleksa angebrennt mit jenen Feen!

До душе и Алекса је њега момачки даривао!

Bis zur Seele hat auch Aleksa ihn burschenmässig beschenkt.

при оваком див-говору
може когод да нам заспи!!!
Зато нека сви сад знају,
да се и ја жури крају.

(Као у почетку.)

„Камени стубови!“

„Међ' стенама“. . . . .

(Сахат избија 10, а декламатор броји.)

Шта у добар?

Зар већ десет?

Па кад онда да се игра?

да се једе, да се пије,

да се шали, да се смије?!

Е, друкчије, видим, није,

нег' да пустим нек остане

„међ' стенама“ још и даље. . .

А ја богме стружем даље!

желећи вам свима сад:

Добру ноћ и добру глад!!!

Др. Казбулбуц.

Ако ти се ја на душу попнем, неће те ни пилићи
покупити!

Wenn ich dir auf die Seele aufsteige, werden dich
nicht einmahl die Händel zusammenglauben.

Зашто је неки кајшиар тако грабљив?

Warum ist mancher Rihmerer so rechensüchtig?

Ништа горе од сирестиње.

Nichts oben von Armuth.

Ди је слама ту је слава.

Wo ist Ruhm dort ist Stroh.

Др. Казбулбуц.

„Епиграм.“

(По „N. Fl. Bl.“)

Мућкам главом право и еро,
И тарем чело, и глођем перо.
Неће да дођу мисли ни речи, —
И перо ми се од једа кречи.
Који је бес то!? — вол'о б' да знам.
Ха, — то ће канда бити

Епиграм.

Бакеља.

Зна шта ради.

Мајстор. Жено, наточи ми чашу ракије. Али прво
добро обриши чашу; јер је шегрт из ње пио воде.

У Бечу

Јуриста. Јеси ли још код оне удовице на стану?

Медицинар. Јесам.

Јуриста. Од чега живи та жена? Има ли бар какву
пензију?

Медицинар. Нема ти та ништа. Она живи само од
то мало кирије, коју јој ја и мој собни друг — дужни
остајемо.

А. Али кажите ви мени, млади пријатељу, што се
ви не жените?

Б. Сад ћу вам казати. Чујте! Кад год се деси да ми
се која девојка јако допадне, увек у то исто време до-
падне ми се друга која још већма.

Нерешена питања.

То ми јоште јасно није;

То питање све ме мори:

Шта ј' на свеу било прије,

Шта ј' старије:

Или болест, ил доктори.

(„Fl. Bl.“)

Просидба по новој моди.

Било је то на једном кренцхену. Фиџириџ Н. опази
фрајлу Ханету, — и ма да је о њој слушао, да је мало
ветропирне ђуди (баш ка' и он) фр. Ханета му се сад
тако допадне, да није дуго промишљао, лаким кроком до-
ђе пред њу, поклони се и рече: „Фрајлице, мајчина једи-
нице, ваше су очи слатке стрелице. Ако вам је срце при
руци молим за обоје.“

Реченица једног мужа.

Знате, ја баш нисам човек грубијан, али да се моја
жена набели, ја би се могао на њу тако ражљутити, да
би још и ћушку — добио.

Реченица једног грчког младожење.

Мене могу интересовати и старије госпође, т. ј. ако
имају лепу, младу и богату кћер.

Како је то?

Мали А. Како је то да тебе твој отац сваки дан
избије?

Мали В. Како је, — како је? — Па јачи је од мене
— тако је.

У Бањама.

Жена лечничкова. Ја ко велим да останемо још коју
недељу овде.

Лечник. Не тако. Морамо се журити. Ту смо већ
шест недеља, па ако останемо још коју недељу, могу ми
код куће сви пацијенти — оздравити.

ИМ.

Мала Ката из Орловата, и њен ујак Пера.

Било је то о вашару. Мала Ката је ишла са својим
ујом на вашар, те угледавши гомилу једну упита ују: „Је
ли ујо, а што су се ти људи тамо искупили око оне црне
краве?“ Уја ће јој на то рећи: „Сравњују пасош с кравом
да купца не преваре“. А она рече: Ала ће и сравнити:
пасош бео а крава црна!

ИМ.

Ленивац.

Неки господин наиђе на три бадавадије и рече им:
„Који од вас покаже највише лености, томе ћу дати 1 ф.
Један устане и рече: Ја сам!

Онај други: „Одкуда си ти, кад сам ја и пружи се-
дећки руку.“

Онај трећи ћуташе а господин рече: Овај је најле-
нији, његов је новац! А тај се протегли и рече: Молим,
вас метните ми новац у шпаг.

ИМ.

Једном даде неки господин пијану просијаку нешто
новаца и рече: „Ево ти, али да се ниси усудио, да их
попијеш!“

Просијак: „А шта се то Вас тиче, шта ћу ја да ра-
дим с мојим новцем, та ваљда сам ја господар од своје-
га новца.“

ИМ.

Један учитељ имао је брата молера и овај се повуди да свога брата учитеља портретира. Учитељ на то пристане, — а што не би, кад не мора ништа платити. Сад га брат молер запита, како хоће да портретира: са воденим (акварел) или са масним бојама. Учитељ се промисли, па одговори: са масним бојама, — бар ћу мало дебљи изгледати.

Судија. Је ли ово твој потпис?

Сељак. Не би рекао.

Судија. Погледај мало боље и реци по души, је ли то твој потпис?

Сељак. (загледа) Неће бити.

Судија. Али ако се ипак докаже да је то твој потпис, а ти одричеш, онда ће бити зло с тобом.

Сељак. Е па шта ћу му. Не могу ништа силом.

Судија. Ево ти перо и артија. Напиши ту твоје име. Пак ће се онда видети какав ти је потпис.

Сељак. Ама за бога и по богу, господине, — та ја неznam писати; није ми знао ни отац, ни дед.

„СТАРМАЛИ“

се не да потплатити. То знате.

А да се на њега ваља претплатити, ако хоћете да вам живиздрав долази, — и то знате.

Но пошто је стари обичај, да читаоци на ово друго лако забораве, по то је и наш тако исто стари обичај, да га на то потсећамо. — Таких потсећања бива четири преко године — (заборављања има више).

Имамо дакле част и дужност јавити да је са овим бројем истекла прва овогод. четврт „Стармалог“, и да за њом устопце иде друга четврт. А шта ова опомена значи и куда шиба, то остављамо вашој досетљивој благонаклоности, да сама погоди.

Начелно питање наше финансијске нагодбе изволите видети на челу листа.

Издаваштво „СТАРМАЛОГ“ у Н. Саду.

Новије књиге и листови.

Које је уредништво на приказ добило:

Збирка одабраних народн. умотворина. Прикупио за младеж Б. Т. Н. учитељ I. у Београду 1888. Штампарија краљев. Србије. — Цена 50 пара дин.

Видело. Орган српске напредне странке. Излази у Београду трипут на недељу. Уруђује Лаз. Комарџић. Цена на целу годину 40 дин.

Црни листови записник кривичних догађаја (излази два пут месечно) година II. Књига II. — Свеска 11. (са 2 слике) уређује и одговара: Стева П. Видаковић у Београду штампано у краљ.-српској државној штампарии 1888 цена 50 пара динарских.

У земљи где по лимун рађа. Новеле Павла Хајза. Предео Јован Грчић, I. 1. Везиља тревижанка. 2. Царица у спинети. 3. Апина. 4. Беатриче. Издање српске књијаре и штампарије браће М. Поповића у Новоме Саду, 1888. Цена 60 новч.

Car Dušan u narodnim pesmama. U Novome Sadu, izdanje Avgusta Fuksa 1882. Cena 15 novčića.

Carevi i kraljevi u narodnim pesmama. U Novome Sadu, izdanje Avgusta Fuksa 1882. Cena 15 novčića.

Car Lazar u narodnim pesmama. U Novome Sadu, izdanje Avgusta Fuksa 1882. Cena 15 novčića.

Bunjevačko-srbska Pjesmarica. Najpotpunija zbirka bačkih i svatovskih pjesama i potskočica, koje se najradije pjevaju. U Novom Sadu, izdanje knjižare braće M. Popovića. 1888. Cena 20 novč.

Velika srbsko-hrvatska Pjesmarica. Namenjena narodu našem, koji latinicom čita, u kojoj ima 600 pjesama, koje se najradije pjevaju. U Novome Sadu, izdanje knjižare i štamparije braće M. Popovića. 1888. Cena 60 novč.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа

од 22. марта

1888. до

даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

2—6

Процалач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.